

29 septembrie - 5 octombrie

Crearea lumii și căderea în păcat

Textul de memorat: „Și după ce l-a dus afară [pe Avraam], i-a zis: «Uită-te spre cer și numără stelele, dacă poți să le numeri.» Și i-a zis: «Așa va fi sămânța ta.» Avram a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire.” (Geneza 15:5,6)

Istoria poporului lui Dumnezeu se deschide cu crearea oamenilor și cu căderea lor tragică în păcat. Orice demers de înțelegere a caracterului unității bisericii trebuie să pornească de la planul inițial al lui Dumnezeu de la crearea lumii și de la nevoia de restaurare de după cădere.

Primele capitole ale Bibliei ne dezvăluie intenția lui Dumnezeu ca omenirea să formeze o singură familie. Din nefericire, unitatea aceasta a fost distrusă după tragedia păcatului. Discordia și divizarea își au rădăcina în păcat, sunt consecința urâtă a neascultării. Ele sunt prezente în germene în relația dintre Adam și Eva după ce au mâncat din pomul interzis (vezi Geneza 3:11). De aceea, între obiectivele majore ale planului de mântuire este și refacerea unității de la început.

Avraam, părintele poporului lui Dumnezeu, a îndeplinit un rol esențial în planul de mântuire. În Scriptură, el este dat ca exemplu de neprihănire prin credință (vezi Romani 4:1-5), un tip de credință care îi unește pe credincioși cu Dumnezeu și unul cu altul. Dumnezeu lucrează prin oameni pentru a reface unitatea și pentru a aduce la cunoștința omenirii pierdute voința Sa.

Duminică, 30 septembrie – Dragostea ca fundament al unității

O idee care se desprinde clar din relatarea despre crearea lumii din Geneza 1 și 2 este starea de armonie generală de la încheierea primei săptămâni din istoria lumii. Dumnezeu le acordă tuturor lucrurilor și ființelor pe care le-a creat calificativul de „foarte bune” (Geneza 1:31), având în vedere nu doar frumusețea lor, ci și faptul că atunci nu exista nicio urmă de rău sau de discordie. Planul Său a urmărit coexistența și interdependența armonioasă a tuturor formelor de viață. El a creat o lume frumoasă pentru familia umană. A creat o lume perfectă, demnă de El. Planul Său inițial a fost ca în lumea noastră să existe armonie, unitate și dragoste.

1. Ce ne spune Scriptura despre modul diferit în care a fost creat omul față de celelalte ființe de pe pământ (Geneza 1 și 2)? Geneza 1:26,27

Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, lucru care nu este menționat în dreptul altor ființe. Natura chipului lui Dumnezeu a rămas până astăzi un subiect controversat printre teologi, însă multe pasaje din Scriptură declară că Dumnezeu este dragoste.

2. Ce înțelegem din cuvintele lui Ioan despre cum a fost omul la început și despre rolul acestei trăsături asupra unității lumii noastre? 1 Ioan 4:7,8,1

Dumnezeu este dragoste. Aceasta înseamnă că omul, fiind creat după chipul Său, este capabil să iubească (într-un mod în care celelalte ființe create de pe pământ nu sunt capabile). Însă dragostea nu poate exista decât în relație cu alții. Crearea după chipul lui Dumnezeu presupune deci, printre altele, și capacitatea de a iubi profund.

Luni, 1 octombrie – Consecințele căderii

Căderea în păcat a avut un impact uriaș. Neascultarea lui Adam și a Evei a declanșat distrugerea interdependenței armonioase dintre toate formele de viață. Iar în planul relației dintre oameni, a declanșat discordia, disensiunea și separarea care se văd până azi. Pierderea armoniei se poate vedea în încercarea lor de a arunca vina asupra altcuiva (Geneza 3:12,13). Astăzi o întâlnim la tot pasul.

3. Care au fost urmările păcatului și impactul lui asupra lumii armonioase create de Dumnezeu? Geneza 3:16-19; Geneza 4:1-15

Neascultarea lui Adam a avut consecințe care au afectat întreaga lume creată de Dumnezeu. Au fost afectate atât natura, cât și relațiile interumane. Cain și Abel, frații care ar fi trebuit să se iubească și să aibă grijă unul de altul, s-au înstrăinat din cauză că unul și-a urmat înclinațiile egoiste, în loc să respecte porunca lui Dumnezeu. Și aceasta a dus la violență și la moarte. Cain a fost mândru nu în primul rând pe Abel, cât pe Dumnezeu (Geneza 4:5), iar mânia l-a condus la resentimente față de Abel. Neascultarea a rupt și mai mult relațiile umane.

„Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău” (Geneza 6:5). Răutatea aceasta a atras în final potopul și teribila devastare a lumii. Dar Dumnezeu nu a abandonat omenirea, ci a păstrat o rămășiță, pe Noe și familia lui, care să ia totul de la început.

După potop, El le-a dat un semn: curcubeul, care avea să le aducă aminte de grija Sa și de făgăduințele Sale, de bunătatea și de îndurarea Sa (Geneza 9:12-17, Isaia 54:7-10). Și a făcut un legământ cu Noe, reinstituind planul inițial de a avea pe pământ o singură familie, unită și credincioasă Lui și Cuvântului Său.

Pe ce căi distruge păcatul armonia? Cum poți contribui la refacerea armoniei în cercul apropiaților tăi?

Marti, 2 octombrie – Dezbinarea și separarea

4. Cum s-a adâncit dezbinarea dintre oameni? Geneza 11:1-9

Evenimentele consemnate în Biblie după relatarea despre potop sunt: construirea Turnului Babel, încurcarea limbii și împrăștierea pe toată fața pământului a oamenilor care până atunci vorbiseră o singură limbă. Unii dintre descendenții lui Noe, atrași probabil de frumusețea zonei dintre Eufrat și Tigru și de fertilitatea solului, au decis să zidească o cetate și un turn în țara Șinear, o zonă din sudul Irakului de astăzi.

Arheologia a relevat că Mesopotamia a fost o zonă dens populată încă din zorii istoriei. Printre locuitorii ei au fost și sumerienii, cărora li se atribuie inventarea scrierii pe tăblițe de lut. Ei aveau case bine construite și erau pricepuți la confecționarea de bijuterii, unelte și obiecte de uz casnic. Excavările au mai scos la lumină și multe temple în formă de turn, închinare diversilor zei.

Descendenții lui Noe stabiliți în Șinear au uitat repede de Dumnezeu și de făgăduința Sa de a nu mai distruge niciodată lumea prin potop. Ei s-au gândit să construiască Turnul Babel ca dovadă a înțelepciunii și a priceperii lor, din dorința de a-și crea o reputație, de a-și „face un nume”. „Intenția divină era ca oamenii să păstreze unitatea dintre ei prin liantul religiei adevărate. În momentul în care idolatria și politeismul au distrus acest liant spiritual interior, ei au pierdut nu doar unitatea religioasă, ci și spiritul de fraternitate. Un plan ca acesta, de construire a turnului cu scopul menținerii prin mijloace exterioare a unității interioare pierdute, nu avea șanse de reușită.” - *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 1, pp. 284,285

Căderea lui Adam și a Evei a spulberat unitatea rasei umane și a distrus planul inițial al lui Dumnezeu. Urmările: confuzia în ce privește închinarea, răspândirea pe tot pământul a răului și a imoralității și, în final, fragmentarea omenirii într-o sumedenie de culturi, limbi și rase diferite și adesea opuse una alteia.

Ce putem face efectiv împotriva practicii împărțirii oamenilor după rasă, cultură și limbă, împărțire care ne afectează chiar și în biserică?

Miercuri, 3 octombrie – Avraam, părintele poporului lui Dumnezeu

Trei mari religii monoteiste ale lumii, iudaismul, creștinismul și islamul, îl consideră pe Avraam părintele lor. Creștinii se consideră descendenții lui spirituali. Când a fost chemat să plece din țara lui, din Mesopotamia, Avraam a primit făgăduința că, în el, „toate familiile pământului vor fi binecuvântate” (Geneza 12:3; vezi și 18:18; 22:18). Binecuvântarea aceasta a venit prin Isus.

5. Ce elemente ale credinței lui Avraam sunt amintite în următoarele texte? Ce legătură au cu ideea de unitate creștină? Cum ne pot ajuta să înțelegem importanța unității creștine? Evrei 11:8-19; Romani 4:1-3; Galateni 3:29

Vedem la Avraam, ca părinte al credincioșilor, câteva dintre componentele fundamentale ale unității creștine. În primul rând, el *a ascultat*: „Prin credință Avraam... a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce” (Evrei 11:8). În al doilea rând, *a crezut în făgăduințele lui Dumnezeu*: „Prin credință a venit și s-a așezat el în Țara Făgăduinței ca într-o țară care nu era a lui... Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evrei 11:9,10). În al treilea rând, el *a crezut că Dumnezeu avea să-i dea un fiu* și că, în viitor, urmașii lui aveau să fie mulți la număr ca stelele. Dumnezeu l-a îndreptățit pe baza acestui răspuns al credinței (Romani 4:1-3). În al patrulea rând, *a avut încredere în planul lui Dumnezeu de mântuire*. Credința lui a fost cel mai greu încercată când Dumnezeu i-a cerut să-l aducă jertfă pe Isaac (Geneza 22:1-19; Evrei 11:17-19).

Vechiul Testament îl numește pe Avraam prietenul lui Dumnezeu (2 Cronici 20:7; Isaia 41:8). Viața lui de credință, ascultarea lui neșovăielnică și încrederea lui în făgăduințele lui Dumnezeu sunt un exemplu pentru viața noastră de credință.

Gândește-te la faptele și la cuvintele tale din ultimele zile. Ce poți face pe viitor pentru ca ele să reflecte corespunzător credința ta?

Joi, 4 octombrie – Poporul ales al lui Dumnezeu

6. De ce l-a ales Dumnezeu pe Israel, pe urmașii lui Avraam, ca popor al Său? Deuteronomul 7:6-11

Scopul pentru care Dumnezeu a făcut un legământ cu Avraam și cu descendenții lui a fost păstrarea cunoașterii despre El în lume și mântuirea lumii (Psalmii 67:2). Dar motivul principal a fost dragostea Sa pentru oameni. Urmașii lui Avraam nu se puteau lăuda cu vreun merit special (Deuteronomul 7:7).

Alegerea lor s-a făcut după niște criterii ciudate pentru mentalitatea generală a oamenilor. Noi, oamenii, îi alegem pe cei puternici, înțelepți și siguri de ei, dar Dumnezeu nu-i alege pe cei tari, ci pe cei conștienți că sunt slabi, că au lipsuri, că sunt mici și că nu au cu ce se lăuda înaintea Sa (1 Corinteni 1:26-31).

Și iată ce privilegii au avut: „Dumnezeu a dorit să facă din poporul Israel un motiv de laudă și de slavă. Iudeilor li s-au acordat toate avantajele spirituale. Dumnezeu nu i-a privat de nicio favoare în vederea formării unui caracter care i-ar fi putut face reprezentării Săi.

Ascultarea de Legea lui Dumnezeu le-ar fi adus o prosperitate uimitoare în comparație cu națiunile lumii. Dumnezeu le-ar fi putut da înțelepciune și talente în toate domeniile, ar fi continuat să fie învățătorul lor și i-ar fi înnobilit și înălțat prin supunerea față de legile Sale. Dacă ar fi fost ascultători, ei ar fi fost feriți de bolile de care sufereau celelalte popoare și ar fi fost binecuvântați cu putere intelectuală. Slava lui Dumnezeu, maiestatea și puterea Sa trebuiau să se descopere în toate dovezile prosperității lor. Ei trebuiau să fie o împărăție de preoți și de conducători. Dumnezeu le-a asigurat toate condițiile favorabile pentru a deveni cea mai mare națiune de pe pământ.” - Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, ed. 2015, p. 212

Știm ce a făcut Dumnezeu pentru Israelul de odinioară și ce chemare i-a adresat. În ce fel se aseamănă cu ceea ce a făcut El pentru noi și cu chemarea pe care ne-a adresat-o nouă, ca adventiști de ziua a șaptea?

Vineri, 5 octombrie – Un gând de încheiere

Planul inițial al lui Dumnezeu pentru crearea omenirii este reflectat și de instituția familiei (Geneza 2:21-24), și de cea a Sabatului. Sabatul a fost dat pentru toți oamenii, cum a arătat Isus în Marcu 2:27,28. Caracterul lui universal reiese și din faptul că Dumnezeu a pus deoparte ziua a șaptea înainte de chemarea lui Israel ca popor al legământului Său și chiar înainte de căderea în păcat. Ce forță unificatoare ar fi Sabatul dacă ar fi păzit de toți oamenii! Ziua de odihnă a fost lăsată de Dumnezeu pentru a le aminti urmașilor lui Adam și ai Evei că toți își au originea în El și despre faptul că toți sunt frați. „Atât Sabatul, cât și familia au fost instituite în Eden, iar ele sunt legate indisolubil în planul lui Dumnezeu. În această zi, mai mult decât în oricare alta, putem să trăim viața din Eden. Planul lui Dumnezeu era ca membrii familiei să fie asociați în muncă și studiu, în închinare și recreare, tatăl, ca preot al casei, iar mama și tata deopotrivă ca învățători și tovarăși ai copiilor lor.” - Ellen G. White, *Îndrumarea copilului*, ed. 2014, p. 398

Pentru studiu suplimentar: capitolele „Crearea pământului” și „Chemarea lui Avraam” din cartea *Patriarhi și profeți* de Ellen G. White.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Apocalipsa 1-7

1. La ce anume se declara Ioan părtăș cu cei cărora le scria?
2. Unde a fost ucis Antipa?
3. Ce vor fi determinați să știe cei din sinagoga Satanei?
4. Ce seminție nu este enumerată în lista celor sigilați (pecetluiți)?

Istoria mântuirii, capitolul 32

5. Cum a fost limbajul ucenicilor începând din Ziua Cincizecimii?